

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

01008, м. Київ, вул. Михайла Грушевського, 5

№ _____

«_____» _____ 2019 р.

Державне бюро розслідувань,
01032, м. Київ, вул.Симона Петлюри, 15

ЗАЯВА про вчинення кримінальних правопорушень

Вважаю за необхідне повідомити про ознаки кримінально-карних правопорушень в діях колишнього Президента України - Порошенка Петра Олексійовича, вимагаю провести розслідування та притягнути вказану особу до відповідальності, для чого повідомляю про наступне.

Петро Порошенко, здійснюючи повноваження Президента, мав виступати як гарант додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина, зокрема, свободи світогляду і віросповідання, рівності перед законом незалежно від релігійних переконань.

Як голова держави, дана особа була зобов'язана сприяти консолідації та розвитку української нації, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України.

Натомість, протягом 2017-2019 років Петро Порошенко нехтував фундаментальними правами і свободами громадян та зловживав службовим становищем для досягнення власних цілей.

Так, маніпулюючи прагненнями православної спільноти України до об'єднання, Порошенко використовував церковні організації та релігійне протистояння для досягнення перемоги під час виборів 2019 року.

Такі злочинні дії Порошенка спричинили загострення релігійного (міжконфесійного) протистояння та ворожнечі в державі.

1. Як відомо, міжконфесійне протистояння в Україні має давню історію та обумовлене, серед іншого, надмірною політизацією церковного середовища.

Незважаючи на це, релігія для Петра Порошенка стала одним з основних засобів політичної боротьби.

У грудні 2018 року Порошенком П.О. за рахунок бюджету проводилася презентація томосу (у тому числі «соціальна реклама»), що фактично було частиною його виборчої кампанії до виборів 2019 року. На час отримання томосу та в ході так званого «томос-туру» Порошенко ще не був офіційно зареєстрований ЦВК як кандидат. Втім, вже з початком виборчого процесу

його політична реклама акцентувала увагу саме на питанні віри та важливості створення нової «помісної» церкви.

Стаття 106 Конституції України не передбачає у Президента таких функціональних обов'язків чи повноважень, на виконання яких він може за бюджетні кошти задовольняти власні політичні амбіції, зокрема, їздити по містах оспівуючи свою роль у наданні томосу для Православної церкви в Україні.

Відповідно до статей 11 та 35 Конституції України держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України. **Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа - від церкви.** Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова.

Однак, заяви Президента Порошенка П. О., рішення парламенту, прийняті його політсилою, численні візити дипломатичних делегацій України в Стамбул, зустрічі з Константинопольським патріархом державних чиновників - дозволяють зробити висновок про те, що тема об'єднання православних конфесій України та доцільності створення помісної церкви перестала бути внутрішньою справою церкви. **Відбулося активне політичне втручання та адміністративний тиск** на священноначаліє та віруючих Української Православної Церкви Московського та Київського патріархатів з метою примусити їх прийняти проект створення ЄПЦ саме в тому форматі, який вважали за правильне Порошенко П.О. та на той час президентські політичні кола.

За даними соціологічного дослідження, проведеного Центром Разумкова (http://razumkov.org.ua/uploads/article/2017_Religiya.pdf), більшість, а саме 52,1 % опитаних українців у 2017-у році вважали, що церква не повинна втручатися у відносини між людиною і владою. Згідно з опитуванням, на православ'я припадає 68,2 % від кількості віруючих (яких в Україні 67,1 % населення), іншими словами, православних в Україні – 45,76 % населення. Серед віруючих 7,8 % відносять себе до греко-католиків, 1 % – до римокатоликів, 0,8 % – протестантизму, 1,3 % – іудаїзму, 0,2 % – ісламу.

Наведене співвідношення кількості прибічників різних релігій, агностиків та атеїстів не є підставою для нехтування законом, адже держава повинна дбати про захист прав усіх громадян, особливо слідкуючи за дотриманням прав меншості.

Наведе зобов'язує державу додержуватися нейтралітету і неупередженості та принципу релігійного плюралізму. Глава світської держави не повинен виокремлювати певну релігію (конфесію) з-поміж інших, що є відкритим проявом дискримінації за ознакою релігійної приналежності – одним з найбільш обурливих видів дискримінації.

Нормативно-правовою основою забезпечення релігійної свободи в Україні, поряд зі статтями 11, 24 та 35 Конституції України, є Європейська конвенція про захист прав людини та основних свобод (1950) та Закон України "Про свободу совісті та релігійні організації". Серед цих нормативних актів

слід також зазначити відповідні прецеденти Європейського суду з прав людини, рішення якого є обов'язковими для виконання на території України.

Так, Європейській суд з прав людини у своїх рішеннях неодноразово наголошував на тому, що «демократичне суспільство» характерне наявністю плюралізму, толерантності і відкритості. Хоча іноді потрібно підпорядкувати інтереси особи інтересам групи, демократія не може обмежуватись постійним верховенством думки більшості, а вимагає рівноваги, яка гарантує особам, котрі перебувають у меншості, справедливе ставлення, і яка уникає будь-яких зловживань домінуючим становищем (*Leyla Şahin проти Туреччини* [ВП], § 108). Тому плюралізм і демократія повинні ґрунтуватись на діалозі і компромісах, які неодмінно вимагають від осіб різних поступок, необхідних для захисту і поширення ідеалів демократичного суспільства (*S.A.S. проти Франції* [ВП], § 128).

У демократичному суспільстві, де співіснують численні релігії або численні відгалуження однієї релігії, може виявитись необхідним додати до цієї свободи певні обмеження, потрібні для примирення інтересів різних груп і для забезпечення поваги до переконань кожного. Водночас, здійснюючи свої регуляторні повноваження у цій галузі і у своїх стосунках з різними релігіями, культурами і віруваннями, **держава має залишатись нейтральною і безсторонньою, оскільки йдеться про підтримання плюралізму і належне функціонування демократії** (*Église métropolitaine de Bessarabie і Інші проти Молдови*, §§ 115-116).

З цієї точки зору Суд часто наголошував на ролі держави, як нейтрального і неупередженого організатора діяльності різних культур, релігій і вірувань і відзначав, що ця роль допомагає підтримати у демократичному суспільстві громадський порядок, релігійний мир і толерантність (*Bayatyan проти Вірменії* [ВП], § 120; *S.A.S. проти Франції* [ВП], § 127). Це стосується як відносин між віруючими і невіруючими, так і стосунків між адептами різних культур, релігій і вірувань (*Lautsi і Інші проти Італії* [ВП], § 60).

Цей обов'язок нейтралітету не можна тлумачити як такий, що може зменшити роль віри або церкви, до якої історично і культурно належить населення певної країни (*Membres de la Congrégation des témoins de Jéhovah de Gldani і Інші проти Грузії*, § 132). Дійсно, рішення про те, увічнювати традицію чи ні, в принципі належить до можливості розсуду держави-відповідача. Тому Суд має взяти до уваги той факт, що Європі притаманні великі відмінності між державами, які її утворюють, зокрема у плані культурного й історичного розвитку. З іншого боку, посилення на традицію не може звільнити державу-учасницю від зобов'язання поважати права і свободи, захищені Конвенцією і Протоколами до неї (*Lautsi і Інші проти Італії* [ВП], § 68).

Обов'язок нейтралітету і безсторонності держави є несумісним із будь-яким повноваженням здійснювати оцінку легітимності релігійних вірувань і способів їх вираження (*Manoussakis і Інші проти Греції*, § 47, і *Bayatyan проти Вірменії* [ВП], § 120).

Таким чином, жодне із того, на чому наголошує Європейській суд з прав людини, не стало пріоритетом Порошенка П.О. у процесі отримання томосу,

оскільки на меті у даної особи були зовсім інші цілі – узурпація влади через розпалювання релігійної та міжконфесійної ворожнечі.

Віра та церква для Порошенка стали засобом і методом політичної боротьби, що замість консолідації суспільства призвело на сьогодні до розшарування багатонаціонального народу держави, протиставлення етнічних і релігійних цінностей, звеличення одних і приниження інших.

У кінцевому рахунку, наслідком наведених дій стало надання домінуючого значення не загальнонаціональним цінностям, а певній етнічній ідеології та релігії, що суперечить Конституції України.

2. Кримінальним законодавством України передбачено покарання за дискримінацію на расовому, етнічному або релігійному ґрунті.

У статті 161 Кримінального кодексу України встановлена відповідальність за умисні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової та релігійної ворожнечі та ненависті, на приниження національної честі та гідності або образу почуттів громадян у зв'язку з їхніми релігійними переконаннями.

Всі види висловлювань, котрі поширюють, розпалюють, підтримують або виправдовують расову ненависть, ксенофобію, антисемітизм та інші форми ненависті, викликані нетерпимістю, в тому числі нетерпимістю, що виявляється у формі агресивного націоналізму та етноцентризму, дискримінації меншин і ворожого ставлення до них, а також іммігрантів та осіб, що за своїм походженням належать до іммігрантів, мають таке визначення, як «мова ворожнечі» (Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи з питань «розпалювання ненависті» від 30.10.1997 № R(97)20 https://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_093). У цьому сенсі поняття «мова ворожнечі» поширюється на всі висловлювання, які спрямовані проти якоїсь однієї особи або якоїсь визначеної групи осіб.

Мова ворожнечі є однією з небагатьох прямо заборонених форм вираження поглядів; **заборона виступів на користь національної, расової чи релігійної ненависті, що являє собою підбурювання до дискримінації, ворожнечі або насильства, передбачена статтею 20 Міжнародного пакту про громадянські й політичні права.**

Так само «Артикль 19» у Кемденських принципах щодо свободи вираження поглядів та рівності визначає, що забороненою може бути мова ворожнечі, яка спричиняє неминучий ризик дискримінації, ворожого ставлення чи насильства щодо осіб, що належать до груп, проти яких спрямована мова ненависті

(<https://www.article19.org/data/files/pdfs/standards/the-camden-principles-on-freedom-of-expression-and-equality.pdf>).

У наведеному контексті **повідомляю про публічні висловлювання Порошенка П.О., а також його оточення, що були озвучені під час «томостуру» та виборчих перегонів 2019 року, і мають ознаки кримінальних правопорушень:**

- 1) <https://prm.ua/nasha-komanda-zahishhatime-ptsu-vid-revanshu-moskovskogo-patriarhatu-poroshenko/>

«Наша команда захищатиме Православну Церкву України від реваншу Московського Патріархату. І ми все ще очікуємо вибачень за «термос», до речі. Наша команда захищатиме стабільність банківсько-фінансової системи».

У такий спосіб Порошенко П.О. висловився, як про надання переваги у захисті саме ПЦУ, так і про нетерпимість до церков, що належать до Московського Патріархату.

- 2) <https://www.unian.ua/politics/10409259-poroshenko-tomos-ce-peremoga-ukrajini-mozhливо-bilsh-vazhлива-nizh-peremoga-na-fronti.html>

Президент України Петро Порошенко припустив, що отримання Томосу має для України не менше історичне значення, ніж перемога на фронті. Про це голова держави заявив під час зустрічі з представниками бізнесу та громадськості у Волинській області, яку транслював телеканал «Прямий».

«Шлях наш - до Євросоюзу. Шлях наш - до НАТО. Шлях наш - до миру і добробуту, до зміцнення української державності і до гідності українських громадян. Ще раз кажу, ми довели всьому світові, що ми здатні здобувати перемоги на цьому шляху. Бо, ще раз повернусь до Томосу, це перемога України і поразка Росії, можливо, не менша, а, може, і більш важлива, ніж перемога на фронті. Бо це є фундамент державотворення. І саме тому зараз для нас це так важливо», - заявив Порошенко.

У такий спосіб Порошенко П.О. також висловив перевагу на користь ПЦУ, яка отримала томос, підкресливши виключну роль останнього у державотворенні. Хоча у розумінні державотворення, як наукової категорії, саме релігійні чинники (а не конкретна релігія чи конфесія, томос тощо), поряд із культурними, політичними, міфологічними тощо є складовими процесу утворення держави, можна припускати (як висновок зі сказаного Порошенком), що інші конфесії, як і інші релігії у цілому, у процесі державотворення України ніякого значення не відіграють.

- 3) <https://www.bbc.com/ukrainian/news-46125758>

«В Кремлі збирається негайно Рада безпеки Росії під головуванням Путіна з одним питанням на порядку денному: як захистити Російську православну церкву в Україні...

...Дорогі мої, вам тут немає чого робити. Немає що робити вашій церкві, немає що робити вашим збройним силам, немає що робити вашому озброєнню. Додому, в Росію», - заявив Петро Порошенко.

<https://www.volynnews.com/news/all/tomos-tur-poroshenka-u-zdolbunovi-haranta-pidlovyly-na-brekhni-ta-mani/>

«Чи правильно, коли в церкві моляться за владу іншої держави, яка напала на Україну чи правильно, коли моляться за патріарха Кирила, який

бере участь у колегії міністерства оборони Російської федерації, де планується напад на Україну... І цим рішенням ми це ярмо скидаємо».

*«Ми жили, як колонія в окупації. Наголошую, що нарешті запрацював закон, за який мене нещадно критикували щодо запровадження квот. Кажуть, які квоти, є ж свобода слова. Є свобода говорити будь-якою мовою. Говорити так, але інформаційний простір заповнювати, друзі мої, українською мовою. Бо так передбачено в ліцензії. **Не хочете – йдіть у Росію, спілкуйтесь російською.**»*

Такі дискримінаційні висловлювання П. Порошенка на адресу законно діючої на території України - Української православної церкви (МП), які, зокрема, пов'язують православну конфесію у цілому із нападницькими діями іншої держави, є несумісними із проголошеними у Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод цінностями, - терпимістю, соціальним миром та заборонаю дискримінації.

Стратегія національної безпеки України, що затверджена Указом Президента Порошенка П.О. від 26 травня 2015 року №287/2015 та спрямована на реалізацію до 2020 року (<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/287/2015#n7>), чітко встановлює **Актуальні загрози національній безпеці України, серед яких відсутня будь яка релігійна організація, релігія чи конфесія.**

- 4) <https://www.unian.ua/society/10407435-u-poroshenka-dali-poradu-svyashchenikam-moskovskogo-patriarhatu-yakih-viryani-ne-puskayut-do-hramiv.html>

Керівник Головного департаменту з питань гуманітарної політики Адміністрації Президента України Юрій Рубан прокоментував ситуацію з недопуском священиків колишньої Української православної церкви Московського патріархату до храмів на Волині і Житомирщині, заявивши, в такому разі священику варто пошукати собі іншу громаду. Як передає кореспондент УНІАН, про це він сказав в ефірі одного з українських інформаційних телеканалів. *«Я думаю, якщо виникає конфлікт такого роду між священиком і громадою, і громада не підтримує священика, тоді, мені здається, священику краще пошукати собі іншу громаду»,* - заявив він. *«Значить, він не зумів знайти слова віри, слова навчання, які б повели за собою громаду. Якщо священик не розуміє, що громада хоче української церкви, а він їм товче далі мантри про те, що ніяк ми без (предстоятеля РПЦ – УНІАН) Кирила не обійдемося, то, звичайно, що такий результат очікуваний»,* - додав Рубан.

Такі висловлювання підкреслюють нетерпимість до Української православної церкви (МП).

- 5) <https://www.facebook.com/petroporoshenko/videos/358495494865783/>

«Позов української філії Російської Православної Церкви з вимогою скасувати державну реєстрацію автокефальної Православної Церкви України – це не церковне питання. Це питання національної безпеки, яке потребує уваги і Президента, і РНБО. Теза про те, що українська держава

не повинна втручатися у церковні справи, – це красива теорія. А в суровій дійсності вона означає байдужість до російського втручання.

Позов вплив, щойно керівництво української філії РПЦ разом з лідером Опоблоку Новінським з'їздило до Москви. Що краще може ілюструвати реальність російського реваншу, контури якого стають все більші зримими? Все очевидніша атака на наші цінності, на фундамент державності, який потребує захисту.

«Європейська солідарність» йде на вибори, щоби у Верховній Раді дати відсіч силам реваншу, битися за українські цінності з прокремлівськими опоблоками і опозиційними платформами. Питання про нашу духовну незалежність від Кремля належить до сфери національної безпеки, і воно було, є і буде залишатися в центрі нашої уваги.»

Даним висловлюванням Порошенко публічно підтвердив необхідність втручання держави у справи церкви, особисто зізнався у такому втручанні, що відбувалося під його керівництвом, та ще й закликав йти тим самим шляхом чинного Президента та РНБО.

У багатонаціональній і багатоконфесійній Україні внаслідок особливостей функціонування провідних віровчень, їх впливу на соціальне життя, що історично в значній мірі тісно пов'язане з національно-етнічним чинником, такі поняття, як «християнський», «православний», «мусульманський», «український», «російський», «татарський» і т.п., асоціюються в суспільній свідомості швидше з конкретними конфесіями та окремими націями, ніж із загальною системою цінностей українського народу в цілому.

Отже, твердження про наші українські цінності, фундамент державності, нашу духовну незалежність стосуються саме томосу та ПЦУ, і саме ці питання релігії Порошенко П.О. виокремлює, як пріоритетні у сфері національної безпеки, та протиставляє їм УПЦ (МП), яку називає «філією РПЦ» та пов'язує із нею «російський реванш», «атаку на наші цінності».

Між тим, як вже було наведено, в Стратегії національної безпеки серед основних напрямів державної політики національної безпеки України відсутні будь які положення, що стосуються томосу, помісної церкви чи взагалі питань церкви в Україні.

Звертаю увагу, що всі висловлювання, окрім останнього (5), відносяться до періоду перебування Порошенка П.О. на посаді Президента, що фактично співпадає із виборчим процесом президентських виборів 2019 року. Останнє висловлювання пролунало вже у контексті виборчого процесу до Верховної Ради України 2019 року.

Таким чином, наведені докази підтверджують, що Порошенко П.О. розігрівав почуття міжконфесійної нетерпимості та підбурював до ворожнечі для одержання політичних дивідендів.

Навіть патріарх Філарет, що був одним із ініціаторів процесу отримання томосу, вже висловив свою позицію щодо «місії» Порошенка у справах церкви та його дійсній меті: *«Звісно, що з боку Порошенка були свої інтереси. Тому що Україна чекала Томос про автокефалію, наша церква жила цією мрією. І Порошенко на цій хвилі думав, що він доб'ється Томосу і це*

підвищить авторитет глави держави на виборах. І він таки підвищив його рейтинг. ... Як мені відомо, він хотів, щоб предстоятелем був не Епіфаній, а митрополит Вінницький Симеон. І ось ви зверніть увагу на те, що коли архієреї голосували в другому турі фактично за двох кандидатів, то за Епіфанія проголосували 36 єпископів, а за Симеона – 28. То хто ці 28? 2 – московських, 13 – з УАПЦ, а 13 архієреїв – з Київського патріархату. Чому ці архієреї голосували за кандидата з Московського патріархату? Тому що Порошенко провів роботу.» (<https://glavcom.ua/country/society/patriarh-filaret-epifaniy-pomilka-moya-velika-ale-ne-golovna-600919.html>)

В своєму рішенні у справі PERİNÇEK v Switzerland [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-158235"\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{) Європейський суд з прав людини навів низку критеріїв, за якими слід аналізувати, наскільки те чи інше вираження поглядів становило мову ворожнечі. У пп. 205–207 рішення суд пропонує звертати увагу на інтенсивність соціального й політичного контексту, в якому лунало вираження; наскільки вираження в його контексті може розглядатися, як виправдання ненависті; та на манеру, в якій було виконано вираження поглядів, а також здатність цього вираження призвести до шкідливих наслідків. Аналіз щодо цих критеріїв є найбільш релевантним для цілей цієї справи.

Що ж до міжконфесійної ворожнечі, Суд звертає увагу на те, що релігійна тематика є достатньо чутливою, а тому межі розсуду щодо обмежень у цій сфері є ширшими (див. п. 66 рішення ЄСПЛ у справі Murphy v Ireland [https://hudoc.echr.coe.int/eng#{"itemid":\["001-61207"\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng#{)).

У справі Feret v. Belgium (N 15615/07) Європейський Суд вказав таке: ... в деяких демократичних країнах може вважатися необхідним застосування санкції або навіть запобігання будь-яким формам вираження думки, які поширюють, заохочують, підтримують або виправдовують ненависть, засновану на нетерпимості (включаючи релігійну нетерпимість), за умови, що будь-які встановлені «формальності», «умови», «обмеження» або санкції відповідають законній меті... Правопорушення проти особистості, вчинені шляхом образи, висміювання чи наклепу, допущені щодо певної частини населення або певних груп, або заохочення дискримінації, є достатньою підставою для прийняття владою заходів щодо забезпечення придушення расистських висловлювань щодо свободи вираження поглядів, яка використовується безвідповідально для того, щоб принизити гідність або навіть поставити під загрозу безпеку таких груп населення. **Політичні висловлювання, які провокують ворожнечу на ґрунті релігійних, етнічних або культурних забобонів, становлять небезпеку для соціального миру і політичної стабільності в демократичних державах.** Стан заявника, як члена парламенту, не розглядався, як пом'якшуюча обставина, оскільки ... для політиків важливо при вираженні своєї думки на публіці уникати коментарів, які можуть заохочувати нетерпимість (див. Рішення у справі Ербакан проти Туреччини [Erbakan v. Turkey], скарга № 59405/00, Постанова від 6 липня 2006 року, § 64) ... **політики повинні бути особливо уважні до**

захисту демократії і її принципів, оскільки їх кінцевою метою фактично є прихід до влади.

3. Наслідки втручання у справи церкви, здійсненого під безпосереднім керівництвом Порошенка П.О., можна побачити по слідах вертикалі його влади.

Так, зокрема 19.06.2019 року Синодальний юридичний відділ УПЦ повідомив що, «...агресія по відношенню до духовенства та віруючих нашої Церкви, погрози, рейдерство, підпали, крадіжки та навіть акти вандалізму залишається незмінним. Показовим є те, що ми фіксуємо більше 80-ти рейдерських захоплень наших храмів, ще більшу кількість порушень прав віруючих та духовенства, але належного захисту порушених прав не отримуємо. Проводяться масові перереєстрації статутів парафій Обласними Державними Адміністраціями, не внесення відомостей про кримінальні правопорушення в Єдиний реєстр досудових розслідувань відповідними посадовими особами, маніпуляції на місцях щодо членства у релігійній громаді, бездіяльність поліції та підтримка рейдерів місцевою владою. Кількість незаконних перереєстрацій чиновниками державних обласних адміністрацій статутів релігійних громад УПЦ на «ПЦУ»: «Зокрема зафіксовано у: Волинській області – 67, Рівненській області – 48, Чернівецькій області – 11, Житомирській області – 15, Хмельницькій області – 42, Тернопільській області – 27, Вінницькій області – 2, Івано-Франківській області – 2, Закарпатській області – 5, Полтавській області – 1, Кіровоградській області – 1, Київській області – 1. Загалом кількість незаконних перереєстрацій стосується 222-х релігійних громад УПЦ».

https://law.church.ua/2019/06/19/u-kijevo-pecherskij-lavri-vidbulisya-chergovi-zbori-predstavnikiv-jeparxialnix-yuridichnix-viddiliv-upc-2/?fbclid=IwAR2WBYkgZcVM5mfa0BDwba41id_wPXxKZHpd8TwG0DSlagoDYXy9HH6xPHc

Усі перелічені вище обставини щодо втручання Порошенка П.О. у справи церкви, заклики про необхідність такого втручання до новообраного Президента, нав'язування догматичних тлумачень яка з церков є правильною, «використання» томосу в особистих інтересах (передвиборчих цілях) із залученням бюджетних коштів (нецільове використання), висловлювання відкритої нетерпимості до Української православної церкви (МП) - **становлять небезпеку для соціального миру і політичної стабільності в Україні та містять ознаки кримінальних діянь, передбачених статтями 109** (дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади), **161** (порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності, релігійних переконань, інвалідності та за іншими ознаками), **364** (зловживання владою або службовим становищем) **КК України**.

Враховуючи, що в процесі організації отримання томосу (направлення делегації до Стамбулу, зустрічі із представниками конфесій тощо), в подальшому проведенні на території України «томос-туру» та в його

фінансуванні були залучені інші особи, які діяли спільно й під керівництвом Порошенка П.О., вважаю, що у викладених відомостях також наявні ознаки створення злочинної організації – **ст. 255 КК України**.

Враховуючи вищевикладене, та керуючись ст.ст. 2, 60, 214, 215, 216 КПК України,

ПРОШУ:

1) Внести відомості про кримінальні правопорушення до Єдиного реєстру досудових розслідувань та розпочати досудове розслідування за вищевикладеною заявою;

2) Направити мені документ про прийняття та реєстрацію заяви про кримінальні правопорушення та витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань.

3) Публікувати хід ведення досудового розслідування кримінального провадження за даною заявою на сайті Державного бюро розслідувань в порядку виконання ст.27 Закону України «Про Державне бюро розслідувань».

Народний депутат України

М.М.Добкін